

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **1.) JUDr. J. V.**, správkyňe konkursní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s.r.o. IČ 48588407, se sídlem Malešická 39, Praha 3, **2.) IGI EXPERT, spol. s.r.o.**, IČ 25381270, se sídlem Výškovická 101, 700 30 Ostrava, zast. JUDr. Jarmilou Veselou, advokátkou se sídlem Hradecká 3, 130 00 Praha 3 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2010, sp.zn. S-MHMP 775284/2010/OST/Vá S-MHMP 859459/2010/OST/Vá, a na vyslovení nicotnosti opatření ze dne 29.5.2008, 2.6.2008 a 19.6.2008, vydaných Odborem výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9.

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u soudu dne 28.2.2011 domáhali přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2010, sp.zn. S-MHMP 775284/2010/OST/Vá S-MHMP 859459/2010/OST/Vá a vyslovení nicotnosti opatření ze dne 29.5.2008, 2.6.2008 a 19.6.2008, vydaných Odborem výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti, resp. podnětu společnosti IGI EXPERT, spol. s.r.o. IČ 25381270, k přijetí opatření dle § 80 odst. 4 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, proti nečinnosti ve věci opravy či zrušení opatření ze dne 29.5.2008, 2.6.2008 a 19.6.2008, vydaných Odborem výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9, tak, že žalovaný žádosti žalobce 2.) nevyhověl.

V uvedených opatřeních, vydaných dle ust. § 125 zákona č. 83/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), prvostupňový správní úřad popsal stavbu – hřiště, uvedl, k čemu je určeno (29.5.2008), co stavba zahrnuje (2.6.2008) a popsal způsob užívání stavby včetně sdělení, že stavba spolu s celým sportovním areálem je užívána v souladu s kolaudačním rozhodnutím (19.6.2008).

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že neshledal důvod pro opravu opatření či jeho zrušení dle § 156 odst. 2 správního řádu, a ani důvod pro použití právních prostředků na ochranu proti nečinnosti dle § 80 a násl. správního řádu.

Řízení o žalobě nemohlo proběhnout a žaloba musela být odmítnuta z následujících důvodů:

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne žalobu (návrh), jestliže je podle s. ř. s. nepřijatelná

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jako rozhodnutí (legislativní zkratka) chápán takový úkon správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho (žalobce), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení správního orgánu.

Nejvyšší správní soud se bližšímu osvětlení obsahu a rozsahu pojmu "rozhodnutí" ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ve své dosavadní rozhodovací praxi vyjádřil již několikrát, přičemž je zjevné, že primární úlohu při posouzení, zda ten který správní úkon naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový kontext konkrétního případu. Ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud vícekrát dovodil, že přípis či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (tj. úkony méně formální či úplně neformální), mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, publikované pod č. 923/2006 Sb. NSS). V některých případech Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005-52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005-117 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004-87). Obdobně, za platnosti právní úpravy správního soudnictví v době před rokem 2003, judikoval Ústavní soud dne 19. 12. 2000 ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 12/2000 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 21, str. 484).

V projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba je nepřijatelná z dvou důvodů:

V první řadě z toho důvodu, že opatření dle § 125 stavebního zákona, je svým charakterem osvědčením dle § 154 správního řádu, a nejedná se o rozhodnutí způsobilé dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. přezkumu v správním soudnictví. Instituty správního práva, jakými jsou vyjádření, osvědčení a sdělení, jsou upraveny v § 154 a násl. správního řádu. Teorie vymezuje osvědčení jako úřední potvrzení skutečností, které jsou v něm uvedeny; na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, neboť o věci není pochybnost nebo spor a kdy není zapotřebí ani jinak použít správní uvážení nebo vyložit neurčitý správní pojem. Osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává. Osvědčení je veřejnou listinou, jíž svědčí presumpce správnosti. Proti osvědčení se nelze bránit žádným opravným prostředkem, nýbrž důkazem opaku (Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, s. 267.). Z úpravy těchto institutů správního práva v uvedených ustanoveních vyplývá, že vyjádření, osvědčení a sdělení nejsou rozhodnutími, neboť nejsou prostředkem k řešení sporných skutečností či k autoritativnímu odstraňování pochybností, ale slouží k osvědčení existence nesporných skutečností, které jsou správním orgánům z jejich úřední činnosti známy, přičemž se při vydání tohoto typu aktů se neprovádí dokazování.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu je k projednávané věci zapotřebí vyzdvihnout dvě rozhodnutí rozšířených senátů, a to č. j. 6 A 25/2002-42 ze dne 23. 3. 2005 (publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS) a č. j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008

(publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Zejména v posledně jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval jak otázkou posuzování správního rozhodnutí z hlediska formálních a materiálních náležitostí, tak i kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s., a uvedl, že tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá (popřípadě posupuje dle § 155 odst. 3 správního řádu), lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod. Této problematice se Nejvyšší správní soud dotkl již v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, čj. 1 Ans 8/2005-65, č. 981/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[t]eoretickou úvahu, že osvědčení se vydává tam, kde o věci není sporu, nelze absolutizovat, a spíše je namístě ji vykládat tak, že jde o věci, o něž by nemělo být sporu, nebo o věci, o kterých zpravidla nemůže být sporu; v opačném případě by totiž § 79 odst. 1 s. ř. s. v části, v níž umožňuje brojít proti nevydání osvědčení, postrádal smysl. Důraz je naopak zapotřebí položit na to, že osvědčení je úředním potvrzením skutečností, které jsou v něm uvedeny.“ Z tohoto pohledu nahlíženo opatření vydaná dne 29.5.2008, 2.6.2008 a 19.6.2008, odborem výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9, podmínky osvědčení ve shora zmiňovaném smyslu splňují. Jak již bylo uvedeno, správní orgán jimi osvědčil existující stav stavby - hřiště a způsob jejího užívání. Všechny tyto skutečnosti jsou správnímu orgánu nepochybně známy z jeho úřední činnosti, respektive je může v reálném čase verifikovat z příslušných evidencí a databází.

Institut shodného obsahu, jakým je opatření dle 125 stavebního zákona {183/2006 Sb.,} obsahovala i předchozí úprava osvědčení podle § 104 odst. 1 stavebního zákona {51/1976 Sb.} Nejvyšší správní soud judikoval o právní povaze osvědčení podle § 104 odst. 1 stavebního zákona ve věci žaloby na nezákonný zásah, který byl spatřován vydáním osvědčení ve spojení se „Sdělením“ správního orgánu, v němž správní orgán uvedl, že nebyly shledány důvody pro zrušení označeného osvědčení. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že osvědčení podle § 104 odst. 1 stavebního zákona {č. 51/1976 Sb.} není rozhodnutím dle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a že proto ani Sdělení o skutečnosti, že nebyly shledány důvody pro zrušení osvědčení „nezasahuje jakkoliv do právní sféry stěžovatelky; už proto ne, že z něj pro stěžovatelku nevyplývají žádná práva a povinnosti, jakož i proto, že se pouze vyslovuje o osvědčení, jímž samotným stěžovatelčina právní sféra rovněž nijak dotčena není.“ .

Rozhodnutí žalovaného, kterým nevyhověl žádosti žalobce k přijetí opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu ve věci opravy či zrušení opatření je z přezkumu soudem vyloučeno, neboť jím bylo rozhodováno o aktech správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, kterými by se zakládala, měnila, rušila nebo jinak závazně určovala práva a povinnosti žalobců (rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), a proto ani žalobou napadené rozhodnutí nemůže zasáhnout práva žalobců.

Jestliže tedy opatření dle 125 stavebního zákona nejsou přezkoumatelná ve správním soudnictví, nemůže soud ani vyslovit jejich nicotnost (§ 75 odst. 2 s.ř.s.)

Soud musel žalobu odmítnout také z toho důvodu, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo toliko sděleno odložení podnětu podaného žalobci dle části IX správního řádu. Podle § 94 odst. 1 správního řádu (část IX), v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom,

že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. „Rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, je úkonem správního orgánu, jímž nedošlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv a povinností účastníka řízení. Takový úkon je vyloučen ze soudního přezkoumání ve správním soudnictví podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; žalobu proti němu podanou správní soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ (dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 170/2002-15). Podle ust. § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu nadřízený správní orgán může usnesením převzít věc a rozhodnout namísto nečinného správního orgánu. Podle odst. 6, věty druhé, téhož ustanovení nadřízený správní orgán vydá usnesení i v případě, že žádosti účastníka o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhoví; toto usnesení se oznamuje pouze tomuto účastníkovi; proti tomuto usnesení se nelze odvolat. Z dikce ustanovení § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu, v němž se uvádí, že správní orgán „může“, vyplývá, že na vydání takového rozhodnutí není právní nárok, nadto nešlo o rozhodování správního orgánu, aby bylo lze postupovat dle tohoto ustanovení, ale o provedení úkonu, který není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a i z tohoto důvodu také usnesení dle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu nelze považovat za zásah do práv žalobců.

V dané věci proto absentuje soudně přezkoumatelné správní rozhodnutí, které by měnilo hmotněprávní pozici žalobců, která tu byla před úkonem správního orgánu či jinak byla porušena hmotná práva nebo procesní postavení žalobců, a nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto nebylo možno se předmětnou žalobou dále zabývat a soud musel žalobu odmítnout ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 23. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu